

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Parohiile cl. I. pe un an 500 Lei Parohiile cl. II. și particulari . . . 400 Lei Parohiile cl. III. și subclasă . . . 300 Lei</p>	<p style="text-align: center;">APARE DUMINECA</p> <hr/> <p style="text-align: center;">MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p style="text-align: center;">Prețul inserțiunilor</p> <p style="text-align: center;">DUPĂ TARIFUL STABILIT DE CONSTI IUL EPARHIAL.</p> <p style="text-align: center;">◀▷</p>
--	--	--

Ortodoxia ca funcțiune europeană

(Un răspuns la atacurile apărute
 în presa dela Budapesta)

Dușmanii milenari ai unității politice a neamului românesc au născocit în ultimul timp încă o temă absurdă, prin care încearcă să ne înfățișeze ca adversari ai ordinii europene realizată de puterile Axei. Această temă n'ar fi alta decât ortodoxia noastră considerată ca forță politică, și denunțată lumii apusene ca fiind ostilă atât culturii occidentale cât și oricăror rânduleli și directive, ce vin dintr'acolo. Pentru înțelegerea presă dirijată oficial, a acestor dușmani, ortodoxia e o formă obscurantistă a fanatismului oriental, ortodoxia e o mască a panslavismului, ortodoxia e complicea anglo-americanismului și, prin urmare adversară Germaniei și Italiei. Indrăsneala de necrezut a unor astfel de raționamente merge până acolo încât România, în deosebi România, e denunțată ca un instrument al panslavismului împotriva culturii și ordinii occidentale, iar Biserica ei națională e arătată ca opozantă față de politica de colaborare cu Axa.

Aceste lucruri se scriu în momentul când armata noastră cucerește glorie după glorie în lupta Crucii pentru apărarea ordinii europene împotriva panslavismului bolșevic și când însuși Patriarhul României, în calitate sa de cap al Bisericii ortodoxe naționale binecuvintează, prin pastoralele citite în toate orașele și satele țării, cruciada puterilor Axei, și în chip deosebit pe Führerul Adolf Hitler, geniu providențial al acestei cruciade! Acestea sunt evidențe atât de covârșitoare încât sdrobesc prin ele înșile eșafodajul de minciuni clădit de campania de negrire, ce spumegă cu atât mai furibundă cu cât atitudinea noastră leală și recunoscutele noastre succese militare ne ridică pe planul întâiu al atenției europene.

Numai o mentalitate necoaptă din punct de vedere științific sau diformată de ura politică poate confunda ortodoxia cu panslavismul, sau ortodoxia cu bolșevismul, și îngloba România ca instrument al imperialismului moscovit împotriva Europei occidentale.

Popor de rasă latină, imperială, conștiința originii noastre integrează România în destinul Europei occidentale, iar Roma, față de care dușmanul nostru milenar ne arată cu un biet deget strâmb ca pe niște asiatici ostili, e pentru toată suflarea românească „Maica Roma“. Nici un alt popor neolatin nu se adresează Cetății eterne cu acest titlu de tandreță filială și de credință rasială, pe care noi, Românii, i-am purtat-o prin urgia a două mil de ani de existență istorică. Misiunea noastră de santinelă în Răsărit a latinității face parte în chipul cel mai natural din însăși ființa spiritului nostru. Și pentru conștiința perenității noastre, nimic nu e mai ridicul decât strădania iluzionistă a unei hoarde pripășite din fundul Asiei de a se înghesui în patrimoniul glorios al latinității.

Fiindcă nu au nici o afinitate de sânge cu popoarele Europei occidentale, dușmanii noștri milenari confundă în mod intenționat rasa cu religia, slavismul cu ortodoxia și latinitatea cu catolicismul, pentru a-și improviza astfel o punte de filiație cu Occidentul. Dar jumătate din marele popor german, de pildă aparține confesiunii catolice fără să tragă din această situație concluzii de latinitate; tot astfel cum noi, Românii, de confesiune ortodoxă, nu aparținem prin aceasta slavismului. Ortodoxia, pe care au îmbrățișat-o ulterior și majoritatea popoarelor slave; nu e totuși slavă nici în originea și în spiritul ei religios, nici în forma ei politică, ci bizantină. Iar Bizanțul însemnează fața răsăriteană a imperiului roman. Noi, Românii, suntem prin sânge moștenitorii Romei, iar prin spiritul religios moștenitorii Bizanțului, alcătuiind astfel o sinteză unică între cele două cetăți imperiale ale strămoșilor noștri. Vechiul nostru drept românesc bunăoară nu e decât Dreptul Roman occidental, încreștinat de împărații Bizanțului și trecut apoi în pravilele noastre. Fapte de asemenea natură constituie evidența istorică, veche de două mii de ani, a structurii noastre sufletești, care e rezultatul unei fuziuni organice a ortodoxiei cu românismul. De aici decurge certitudinea noastră interioară și echilibrul nostru sufletesc de popor care nu și-a căutat niciodată locul său spiritual în Europa, fiindcă îl are din naștere — în vreme ce dușmanii noștri milenari și-au schimbat confesiunile ca pălăriile, fiind la început ortodoxi

apoi catolici, în urmă calvini, unitarieni, și așa mai departe. Prin această nesiguranță lăuntrică, ei seamănă într'adevăr cu Rușii cari, intrând târziu în ortodoxie și neputându-se acomoda spiritului ei, au pulverizat-o mai întâi în 150 de secte religioase pentru ca în epoca bolșevismului să se lapede radical de ea. Această oscilare catastrofală, această incapacitate de integrare în spiritul bizantin e o dovadă că asemenea popoare nu poartă Europa în sângele lor și ca structura lor spirituală nu și-a găsit afinitățile cu Occidentul.

Există într'adevăr în Răsărit un duh ostil Europei, dar acest duh nu e de natură religioasă, ci de natură asiatică. A-l pune în sarcina ortodoxiei e o manevră ieftină care ofensează istoria. Realitatea ei ne spune că slavii au luptat în tot timpul împotriva Occidentului creștin, după ce s'au lepădat radical de ortodoxie. Ortodoxie și imperialism slav sunt două noțiuni cari, dacă s'au atins uneori în istorie, nu se confundă în nici un caz una ca alta. O dovadă în plus e faptul că teoreticienii ruși, ei însăși numesc această poziție ostilă Europei eurasiatism, adică vechea năzuință barbară de a cuceri și domina Occidentul; ceiace nu are nimic aface cu ortodoxia.

Ce legătură avem noi, Românii, cu aceste năzuinți? Niciuna, fie cultură, fie politică. Conștiința noastră latină ne delimitează categoric față de Ruși și ne integrează în destinul european. Puternicul nostru instinct de conservare ne face să știm că o biruință a Moscovei asupra Occidentului ar însemna în rândul întâiu desființarea noastră ca Stat și ca națiune. Această convingere o are azi ultimul soldat român care își varsă sângele în Caucaz pentru biruința ideii europene. Nesocotitorii noștri dușmani milenari, cari, neputând să aibe victorii războinice, năzuiesc la victoria abominabilă a minciunii, noi le răspundem cu faptele unei armate ortodoxe, încununate cu laude maxime de puterile Axei. Dar nici în domeniul cultural, ortodoxia românească nu are nimic aface cu slavismul, fiindcă nu există o cultură de marcă slavă. Există o singură cultură ortodoxă și aceasta este în totalitatea ei bizantină. Același cultură bizantină stă la baza atât a creștinismului oriental. Creștinismul are o singură metafizică religioasă și e alcătuită specificul întregii culturi europene, indiferent de punctele cardinale. Popoarele ortodoxe moștenesc această cultură bizantină, pe care a desvoltat-o fiecare potrivit geniului său național. Faptul că această cultură bizantină a fost tradusă în limba slavonă nu dă nimănui dreptul s'o numească cultură slavonă, fiindcă nu există nici un geniu slav care să fi sporit patrimoniul bizantin al ortodoxiei. Dacă, după prăbușirea politică a Bizanțului imperial, noi Românii am avut acest patrimoniu prin intermediul limbii slavone, a trecut totuși multă vreme de când ne-am eliberat de această prejudecată medievală a așaziselor limbi sacre. Și astăzi posedăm fondul bizantin în limba națională și-l desvoltăm potrivit geniului nostru românesc. În Biserica Romano-catolică se slujește până azi în limba latină, ceiace nu însemnează că popoare de rase deosebite sunt subjugate de latinitate. Există și acolo același străvechi fond religios, care noi îl avem în graiu național, fond care alcătuieste esența națională generală a spiritului european, de care bolșevicii s'au lepădat.

Acest fond comun, care ne integrează de două mii de ani în cultura europeană, constituie mobilul conștient al întregii noastre istorii și atitudini față de Europa. Mai toate războaiele noastre au fost războaie creștine împotriva păgânilor cotropitori. Stăpâni pe certitudinea absolută a credinței noastre ortodoxe, noi Românii, n'am pregetat niciodată să facem cauză comună cu celelalte confesiuni occidentale când a fost vorba să apărăm ființa creștină a Europei. În fața barbarului păgân, rezistând ca ortodoxi, am avut întotdeauna conștiința că luptăm în interesul superior al întregului creștinism european. Această fizionomie specială a istoriei noastre e dată de la început în participarea lui Mircea cel Bătrân la cruciada puterilor europene împotriva mahomedanismului. Catolici și ortodoxi, împreună, au voit să apere pe Câmpia Mierlei patrimoniul spiritual comun al Europei. Mihai Viteazul, aliatul împăratului german dela Praga, se ridică împotriva păgânului cu o conștiință ortodoxă, pe care o mărturisește în cuvinte sguduitoare, că el în această calitate luptă pentru biruința tuturor creștinilor. Același cuget străbate din mărețele acțiuni războinice ale lui Ștefan cel Mare, care ca ortodox era numit de Papa dela Roma, atlet al lui Hristos. Siguri de structura spirituală a lor și a poporului lor, Voievozii noștri s'au considerat brațul ortodox al întregului creștinism european. Regele Carol I, german și catolic, dar bărbat cu largă viziune istorică, a dus ortodoxia noastră la marea victorie împotriva păgânului și a proslăvit-o în strălucitele sale așezăminte culturale și artistice. Astfel în raport cu Occidentul, ortodoxia românească nu numai că nu s'a considerat funcție permanentă a creștinismului european, rămânând totdeauna ceea ce este, dar văzând în largă perspectivă creștină destinul comun, primejdut.

Popor de margine al Europei, istoria noastră e un neîntreput sacrificiu pentru biruința crucii; și a tăgădui cu îndrăsneală strămbătate turanică acest titlu de glorie a lui, înseamnă a profana mormintele eroilor și martirilor pentru Hristos. Dușmanii noștri milenari nu se dau în lături dela această impietate, precum nu se dau în lături să sgârie cu pene de găscă strălucitoarea evidență a participării noastre actuale la destinul european.

Suntem singurul popor ortodox care ne vărsăm sângele, alături de Italia catolică și de Germania catolică și protestantă pentru salvarea culturii și ordinii creștine. Evlavia răsăriteană a vitejilor noștri nu-i împiedecă să se sacrifice lângă camarazii lor de alte confesiuni, când e vorba de un triumf egal de scump tuturor popoarelor creștine. Peste Europa bate vânt de sublimă cruciadă, iar noi ne-am rânduie sub flămurile ei împinși de puterea porunței strămoșești, care vine prin veacuri, dela Mircea Voevod încoace. Sângerând eroic împotriva monstrului antieuropean, alături de Adolf Hitler și de Benito Mussolini, ne regăsim pe linia milenară a ortodoxiei noastre latine, solidari cu soarta comună a continentului.

Omagiu unui luptător de pe frontul intern

— Arhim. Dr. Laurențiu Busuioc, rectorul Academiei teologice —

Intr'o vreme când neamul întreg este angajat în lupta gigantică dusă cu înverșunare contra celui mai fioros dușman al Crucii și al tuturor așezămintelor create în spiritul Evangheliei celui Răstignit, preocupările noastre ale tuturor se concentrează zi de zi și ceas de ceas spre teatrele de operațiuni din Răsărit, unde ne mor feciorii, părinții și frații, spre a reîntregi cu sângele lor scump și curat granițele Țării și a garanta prin jertfa lor măreață trăinicia și vecinicia Neamului pe pământul strămoșilor noștri geto-daco-romani.

Orice alt gând, străin de idealul reîntregirii granițelor țării, al adâncirii rădăcinilor ființei noastre naționale, al permanentizării noastre pe pământul străbun, echivalează cu trădarea.

S'a spus însă, și pe drept cuvânt, că *frontul prim*, cel armat și sângeros, se susține prin munca, efortul și jertfa de fiecare zi a celor rămași acasă, a celor rămași la brazda străbună; se susține de către paznicii și lucrătorii ogorului, ai culturii și credinței străbune.

Cei ce răscolesc cu sudoarea feței lor pământul spre a scoate din el pâinea cea spre ființă, ca și cei ce făuresc, călesc și modelează, în școală și biserică, conștiința de Român și creștin a generațiilor chemate să ducă mai departe steagul mândriei naționale, să păzească și să sporească patrimoniul străbun, constituie cu drept cuvânt al *doilea front*, merit să acopere și să întregească pe cel dintâiu, întărindu-l și spiritualizându-l.

Un neam, care pe câmpul de onoare, prin vitejii săi, își apără și-și întărește granițele etnice și politice cu sânge, iar înlăuntru, prin aleșii săi, zidește în spiritul Evangheliei, sufletele tinere, și ține aprinsă flacăra idealului național și a drepturilor sale de stăpânire absolută și neîngrădită asupra teritoriului național, merge în mod sigur spre biruință. Spre biruința totală, asupra tuturor dușmanilor, cari i-au mutilat granițele, au încercat să-i răpească independența și libertatea și i-au pătat onoarea și mândria națională.

Presă noastră înregistrează, zilnic, faptele de arme ale bravilor noștri ofițeri și soldați, cari cu sângele lor scriu pagini de epopee măreață în Cartea neamului.

Noi, cei ce facem parte din cel de al doilea front, ne ținem de plăcută datorie a releva faptele unora din comandanții acestui front, cari prin munca și vrednicia lor au adus o serioasă și însemnată contribuție la zidirea și fortificarea sufletului tineretului nostru școlar din Caransebeș în spiritul nouilor idealuri ce animă națiunea noastră.

Printre ziditorii de suflete noi, printre cei ce au înțeles porunca ceasului de față numărăm, cu bucurie, și pe Inalt Prea Cuvioșia Sa Părintele Arhimandrit Dr. Laurențiu Busuioc, care timp de 2 ani a condus, cu cinste și demnitate, în calitate de rector, cea mai înaltă Școală de cultură teologică și spirituală din Banat. Cu data de 1 Septembrie c., I. P. Cuv. Sa părăsește acest post, continuând să-și facă datoria, de îndrumător și educator al tinerilor studenți teologi, numai la catedră.

Cei ce am fost colaboratorii și colegii lui timp de 5 ani, de când muncim împreună la această școală, nu putem să nu ne exprimăm regretul profund că nu-l mai avem în fruntea noastră și mai ales în fruntea Academiei noastre. Căci dacă a fost cineva care să fi stat cu vrednicie în scaunul istoricului *Nicolae Tincu-Velea*, al teologului Dr. I. Olariu și al naționalistului Dr. P. Barbu, a fost I. P. C. Sa.

Cu riscul de-a indispune pe cel ce și-a făcut blazon de noblețe din modestia sa, voi încerca să-i fac aici portretul, așa cum l-am putut desprinde din viața și activitatea sa de 5 ani la această Academie.

Cuvios și blând — o cuvioșie neprefăcută și o blândețe înăscută —, îngăduitor față de greșelile celor mai tineri, binevoitor cu toți, gata oricând să ajute, discret, cu sfatul, cu învățătura și cu banul, pe cei nevoiași și, în special, pe studenții săraci și silitori și pe frații lui mai mici de călugărie dela diferitele mănăstiri din țară, — iată în rezumat caracteristicile acestui suflet simetric, ale acestei personalități alese, care face cinste Bisericii și Neamului.

Dublat de o cultură aleasă, câștigată cu sânguință de albină la Universitatea din Cernăuți și la cea din Strasburg, profesorul Dr. L. Busuioc — crescut din fragedă copilărie în atmosfera de tămâie și mătănie a mănăstirilor noastre istorice, zidite de marii noștri vovezi *Alexandru-cel-Bun*, *Ștefan-cel-Mare* și *Vasile Lupu*, a adus cu sine, în Banatul voievozilor și Banilor de Severin, acea noblețe suflătească, acel duh înnoitor și dinamic, care i-a câștigat

În scurtă vreme simpatia și aprecierea tuturor clericilor și intelectualilor bănățeni.

Deosebit de afectuos față de colegi, cu dragoste și grijă cu adevărat părintească față de studenți, rectorul *Dr. L. Busuioc* a constituit în aceste vremuri critice și de grea încercare cheazășia cea mai sigură a unui real progres pe calea de ascensiune spre idealul ce trebuie să stea la temelie a unei Academii de Teologie.

Vecinic preocupat de buna creștere a celor ce mâine vor deveni conducători spirituali ai poporului, grijuliu de viața lor morală și fizică, într-o vreme când totul este cântărit și cartelat, rectorul *Busuioc* a arătat că trezvia în conducere și administrare, și dragostea dusă până la jertfă poate feri spiritele nedeplin formate ale tinerilor studenți de curentele ideologiilor extremiste și primejdioase de o parte, iar de alta că și din internat se poate face un cămin părintesc, cu atmosferă de dragoste și îngrijire părintească.

Ține ca nimeni altul la prestigiul Academiei, al profesorilor și studenților deopotrivă, în tot locul și în orice împrejurare. Este gelos de acest prestigiu, pe care s'a străduit să-l mențină, în linia tradiției, neatins și înălțat pe culmi, prin activitatea mereu sporită, școlară și extrașcolară a profesorilor și a studenților deopotrivă.

Pedagog luminat, animator neîntrecut, sfătuitor înțelept, apărător dârz al drepturilor noastre, gata oricând să intervină cu spiritul său împăciuitor spre a risipi orice nour sau furtună ce s'ar fi ivit asupra capetelor noastre, rectorul *Busuioc* s'a dovedit a fi conducătorul ideal și indispensabil instituției, a cărei conducere azi o părăsește.

Conducătorului dintr'un sector al celui de al doilea front, rectorului ce cu atâta râvnă și spirit de prevedere a condus acea *militie Christi* dela Academia noastră teologică din Caransebeș, colegii și ucenicii lui, îi exprimă, prin mine, dragostea și devotamentul lor necintit.

Cuvintele colegului *Protopop Dr. Zeno Muntean*, noul rector al Academiei, rostite în ultima ședință a consiliului profesoral, prezidată de fostul rector, constituie cel mai splendoros omagiu ce am fi putut aduce activității *I. P. Cuv. Sale Părintelui Arhim. Dr. Laurențiu Busuioc*: „*Eu voiu cere Venerabilului Consiliu Eparhial să respingă demisia I. P. Cuv. Tale. În actualele împrejurări nimeni dintre noi nu va putea face față înaltelor îndatoriri*

legate de acest post mai bine ca I. P. Cuv. Ta. Este în interesul nostru și al Academiei, ca să revii asupra demisiei!“.

Suntem încredințați pe deplin că *I. P. Cuv. Sa Părintele Arhimandrit Busuioc*, având conștiința datoriei împlinite, va continua să muncească, cu aceeași seninătate și hotărâre, alături de ceilalți colegi mai tînări, la desăvârșirea operei începută cu atâta anvergură, în spiritul marilor noștri înaintași dela această istorică Academie.

Prot. Dr. Gh. Cotoșman

Pe urmele Apostolilor.

Spicuri din activitatea unui cerc religios din protopopiatul Făgetului.

II.

Clipele de înaltă tensiune istorică prin cari trecem, cât și sguuirile sociale și morale produse de „Răsboiul Sfânt“ a desmeticit lumea din rătăcirea în care orbicația și în care o svârlise materialismul străin și asfixierea filozofiiilor moderne, care i-a slăbit credința și pustiit sufletul.

Astăzi, poporul desgustat de toate acestea, precum și de neputința legilor omenești caută și dorește cu însetare să se întoarcă și să soarbă iarăși cuvântul luminos al Sfintei Evanghelii, care să-i redea putința de-a găsi căile către un viitor mai bun, care nu va întârzia să vină, când toată lumea va deveni creștină cu adevărat.

O întoarcere înapoi la *Hristos* și la *Evanghelia Sa*, e strigătul satului, răvășit până eri de tot felul de influențe străine. E strigătul Națiunii care nu se mai lasă orbită de minciuni. Nu se mai vrea târâtă pe povârnișurile indolenței și trădării.

O întoarcere la *Hristos* și la *Evanghelia Lui* se observă la toate straturile poporului. Altfel nu se explică îmbulzeala și marea afluență — a tînărilor și bătrâni, femei și bărbați — dela conferințele cercurilor pastorale ținute în parohiile: *Surducul-Mic*, în ziua de 28 Iunie a. c., *Drinova* în ziua de 19 Iulie a. c. și *Bârna* în ziua de 16 August a. c. unde glasul preoților: *Porfir Crisciu*, *Ilie Miloș*, *Trifon Grozăvescu*, *Constantin Albu*, *Ilie Serafin* și *Iosif Rațec*, au răsunat cu putere, chemând pe toți, fără deosebire de vârstă și sex, la întro-

narea duhului creștin în casele, în familiile și viața lor.

Preoțimea cercului pastoral de pe valea Sărazului, de sub priceputa conducere a părintelui P. Crisciu, a început lucrul cel bun — și este în plină activitate, — pentru luminarea și mântuirea neamului.

Oare ceilaltă preoțime română, mai poate sta nepăsătoare la glasul poporului care o cheamă cu ardoare la alinarea durerilor lor sufletești și trupești? — Să nu fie!

Activitatea desfășurată de preoții acestui cerc pastoral este demnă de-a fi anunțată, pentru că trebuie imitată și de ceilalți preoți, nu numai din cuprinsul eparhiei noastre, dar și din întreaga țară.

Preoții nu trebuie să uite un singur moment care le este înalta misiune în mijlocul poporului, unde Dumnezeu i-a hărăzit să-și îndeplinească menirea.

Rolul preotului în societate este covârșitor, căci lui îi este încredințată pe lângă grija celor spirituale și preocuparea de-a îndemna pe drept credincioșii săi enoriași spre pornirile bune și morale și a-i îndemna de-a avea vecinic în vedere, conform perceptelor evanghelice, grija de soarta aproapelui său.

De aceea în locul preotului slujbaş, preocupat numai de câștig și de existență, se concepe astăzi *preotul-misionar*, care nu poate fi călăuzit de util, ci ispitit numai de vocație.

Trebuie să-se facă o deosebire esențială între ceea ce poate da preotul-funcționar și între ceea ce poate plămădi și crea preotul-misionar.

Acesta din urmă nu poate fi preocupat de câștig personal și nu-și poate precupeți forțele pentru că el nu lucrează cu realități materiale cari se pot negocia ci el lucrează cu sufletul.

Și sufletul nu se poate vinde nici cumpăra, el se poate numai dărui. Și nu părticică cu părticică ci întreg.

E grea slujba preotului, dar e și frumoasă! Este cea mai frumoasă, căci de ea sunt legate cele mai scumpe bunuri ale omenirii.

Drept aceia, cuvine-se ca toți preoții, de pe întreg cuprinsul țării, cu toate puterile să se angajeze la muncă.

La muncă neîntârziată în ogorul bisericii și al patriei.

La muncă până la jefirea de sine.

Să muncim mult și bine, căci munca alină durerile, alungă grijile, aduce mulțumirea în viață și cu acestea fericirea.

În lume multe năcazuri sunt, dar prin muncă toate se birue.

Să muncim, pentru că chiar și pământul muncește, dacă n'ar fi așa, oare din sămânța mică ar putea răsări spicul plin de boabe?...

Să fim cu adevărat preoți ai vremurilor noi, deschizători de drumuri ce merg la sufletul națiunii și o întăresc.

Să fim lumina lumii și sarea pământului în largul înțeles al cuvântului.

Pr. Iosif I. Rațec.

Mărgăritare

culese din scrierile Sf. Părinte
Efrem Sirul.

Pr. Ioan Nicorescu.

Sfântul Părinte Efrem, care se mai zice și „Sirul“, mai are și frumosul epitet de „Lumina Bisericii siriace“. El a fost contemporanul Sf. Părinți Atanasie și Vasile-cel-Mare, asemenea acestor merituoși părinți bisericești.

S'a născut în Nisibi, Mezopotamia, către finea secolului al III, ori la începutul veacului al IV., din părinți creștini săraci, bucurându-se de o creștere evlavioasă. El ne relatează din tinerețea sa, pecând era prunc, că i-s'a părut că, vede pe limba sa crescând o viță de vie, ea creștea spre cer și rodea pentru toată lumea, cele mai scumpe fructe.

Provedința Dumnezeiească a schimbat această vedenie, pentru că arăta tot mai mare încrederea față de Dumnezeu. Crescând și-a ales viața de anahoret primind învățătura dela Sf. Iacob, episcopul Nisibului, care l-a iubit așa de mult că l-a luat cu sine la sinodul dela Nicea [325] și după reîntoarcerea dela sinod l-a pus dascăl la școala episcopală din Nisibi. Aci a dezvoltat Sf. Efrem o activitate din cele mai mănoase, până la anul 363, când împăratul Iovian al Persilor a cucerit orașul și a desființat acea școală.

La chemarea lui Dumnezeiească, Sf. Efrem s'a dus la Edessa, spre a cinsti religiile sfinților și îndeosebi ale apostolului Toma. Acolo a petrecut mai mult timp, locuind cu anahoreții (pustnicii), aproape de oraș, într'o peșteră. Stăbilindu-se în orașul Edessa a primit epitetul și de „Edesantul“. Școala, care a deschis-o acolo a fost „*Valva de foc*“ a credinței și vieții creștine.

Încurând Sf. Efrem a ajuns a fi o persoană cunoscută, nu numai ca dascăl ci, mai ales ca și un trimis al lui Dumnezeu și de Dumnezeu.

însuflat vestitor, ca un compunător de cântări bisericești și ca un zelos și neînfricat luptător contra nenumăraților eretici, ca un model de cea mai aspră asceză și pocăință, a umilinței și a sărăciei și de a se jertfi pe sine pentru alții în slujba lui Dumnezeu și a deaproapelui.

În predicile sale de multe ori se înduioșea până și la lacrimi; iar câteodată se cutremura încât de suspinele și plânsetele ascultătorilor săi, nu se mai înțelegea de aceștia.

El predica mai ales de pocăință și de aceea s'a numit el și „predicatorul pocăinței“.

Pentruca mai cu efect să poată vesti cuvântul în Biserică, a primit darul diaconatului; că a fost hirotonit și preot, rezultă din scrierile sale, deși nu se poate afirma aceasta. Sf. Efrem a combătut cu rezultat pe ereticii timpului său, cu cuvântul și cu scrisul. Cântărilor ereticului Bardesan i-a pus în față cântările Bisericii noastre; a învățat pe credincioși să le cânte, iar pe cele ale ereticului a le lepăda.

Această atitudine a sa a atârnat pe eretici așa de mult, încât Sf. Efrem a fost nevoit să părăsească orașul Edessa și să se refugieze pe un deal din apropiere, unde a stat ascuns.

Față de cei săraci a fost cel mai mare ajutor, ba i-a fost dăruit Dumnezeu o putere magică de a influența asupra celor bogați în favorul celor săraci. Privirea, cuvântul și tonul său influențau asupra bogăților, încât și celor mai zgârciți li se făcea milă și ajutau pe cei neputincioși și săraci.

Pe timpul unei boale ce izbucnise în Edessa, la insistența sa, orașul a dat pentru cei săraci și bolnavi 300 paturi, îngrijind orașul de ei.

Astfel a lucrat Sf. Efrem mulți ani pentru cei săraci și neputincioși, dar această activitate binefăcătoare s'a întrerupt cu călătoria ce a întreprins-o la marele episcop al Cesariiei din Capadochia, Vasilie-cel-Mare, care i se arătase, în viziune, ca „un stâlp de foc“ și pe care dorea să-l cunoască în persoană, pe care după aceea l-a preamărit într'o cuvântare a sa.

Mai înainte cercetase și pe monahii din Egipt, la cari petrecuse mai mult timp.

Sf. Efrem a compus cântări și poezii la morți, așa că din cântările noastre la înmormântarea preoților și mirenilor, multe sunt compuse de imnologul Sf. Efrem.

Sf. Efrem și-a încheiat viața sa mănoasă în învățături și fapte creștinești la 9 Iunie 373 ori 378.

Publicarea „Mărgăritarelor“ din Sf. Părinți am început-o în anul 1937 și continuat-o în 1938 în „Biserica și Școala“, organul eparhiei Aradului și s'a constatat a fi de folos preoțimei la

compunerea de predici și în genere la cunoașterea Sf. Părinți, ale căror învățături, pe lângă cele ale Sf. Apostoli, formează temelia Bisericii noastre.

I. Diregătoria preoțească rămâne sfântă și în preotul nevrednic.

„De știi cumva despre vr'un preot că nu-și îndeplinește slujba cu vrednicie, sau că are o purtare nevrednică, totuși nu-l disprețui pentru porunca iubirii lui Hristos. Că precum aurul cel mai strălucitor, ce dacă se aruncă în tină, sau cea mai strălucitoare mărgea nu-și pierde strălucirea, deși s'ar amesteca cu alte lucruri necurate, amestecată cu obiecte murdare, tot astfel și diregătoria preoțească nu se poate prin nimic a se desființa, deși acela care a primit-o, nevrednic de ar fi. Dacă însă, cineva se află vrednic de această taină și trăește cu sfințenie și fără prihană, se învrednicește prin aceasta de viața de veci și de cununa cea nevestejită; iar dincontra, cel ce cutează a se arăta nevrednic, își atrage întunerecul cel din afară și o judecată fără milă.

Dacă te-ai învrednicit, frate, de diregătoria preoțească, atunci silește-te, față de celce te-ai ales să placi Aceluia cu: curăția, onestitatea, înțelepciunea Dumnezeiească, fecioria curată și zeloasă căldură ca și Iosif cel cast și fii curat ca Iosua, primitor de streini ca Avram, prietenul săracilor ca Iov, iubitor ca David și blând ca Moisi. Arată calea celui răătăcit, vindecă pe cel slabănog, ridică pe cel căzut, ajută pe cel neputincios! Și acolo sus te va încununa Hristos, înaintea îngerilor cu diadema nemuririi și te vei învrednici a cânta cu corurile Sfintei Treimi cântarea de biruință întru toți vecii“. (Urmează)

Ș T I R I

Pe drumuri misionare. Aflăm din *Renașterea* vremelnice poposită în Alba-Iulia, că P. S. S. Nicolae al Clujului a făcut călătoria misionară în valea Mureșului de sus. Așa, însoțit de o suită aleasă, P. S. Sa a cercetat parohia Luieriu, locuită de oieri mureșeni. Alt popas a făcut în comuna Deda, *satul natal al regretatului nostru protopop Andreiu Ghidiu*. În această mare comună, cu peste 3000 de români ortodocși, s'a făcut P. S. Nicolae o primire din cele mai alese. A vizitat apoi P. S. Sa Stănceni, o parohie din apropiere. În 20 Iulie, a săvârșit sf. liturghie cu sobor de preoți în mănăstirea Sf. Ilie din Toplița, ctitoria Patriarhului Mirou, fiul comunei. La întoarcere, primul primol popas s'a făcut în parohia Galați... Pretutindeni P. S. Sa a semănat cuvântul de învățătură, mângăere și nădejde al Evangheliei, pe care credincioșii l-au primit cu duioasă dragoste și cu lacrimi de bucurie.

Pelerinajul dela sf. mănăstire H. Bodrog, organizat de Sf. Episcopie a Aradului — după cum ne informează confratele „Biserica și Școala” — a atras neobicit de mulți pelerini anul acesta. Momente înălțătoare a creiat acel „Drum al Crucii”, cu meditații rostite de preoții rânduși de P. S. Sa Episcopul Andrei. Deasemenea, slujbele săvârșite la sf. mănăstire, au fost cercetate și intens gustate de numeroșii pelerini. Răscrucea vremurilor tot mai mult avertizează la întoarcerea înapoi la sânul Bisericii, la vatra credinței, mântuitoare de suflet, mântuitoare de neam.

Cu degetul pe rană... Prea Sfințitul Episcop locotenent al Argeșului, Emilian Antal, a cercetat în primăvara și în vara acestui an vre-o sută de biserici din eparhie. „Aș putea număra pe degete cele pe care le-am aflat îngrijite așa dupăcum se cuvine să fie Casa lui Dumnezeu”, scrie P. S. Sa în „Buletinul eparhiei” de pe lunile August - Septembrie a. c. Iată un mare păcat, o mare nesocotință. Să nu îngrijești Casa lui Dumnezeu! Ce grijă vor fi având asemenea preoți de cele dinlăuntru, dacă nici pe cele care se văd nu le au în seamă!?. Prea Sfințitul Emilian a pus degetul pe rană și bine a făcut. Rana care nu e luată în seamă la timp, cangenează tot trupul, și nu sunt vremuri ca să se tolereze corpuri străine, trândave și parazitare în trupul Bisericii lui Hristos.

† **Protopopul Ioan Murgu al Panciovei.** S'a stins într'una din zilele săptămânii ce a trecut în vârstă de 75 de ani protopopul de odinioară al Panciovei, Ioan Murgu. Răposatul a păstorit aproape două decenii ca paroh și protopop în frunțașă parohie Sătul-nou din Bănatul de vest, stăpânit până mai eride Sârbi. Înainte de aceasta a fost preot în Ciclova-montană, unde și-a început preoția, ilustrându-se ca element vrednic și priceput. La Foaia Diecezană încă a colaborat, în tinerețe mai ales, căci reposatul a făcut parte dintr'o generație de luptători, cu cuvântul și cu scrisul. Curând depă trecerea lui în Bănatul fost iugoslav ca protopop, și după introducerea în Biserica noastră a calendarului îndreptat, într'o ședință a adunării eparhiale, protopopul Ioan Murgu rostea aceste memorabile cuvinte: „frații noștri români din parohiile Banatului înstrăinat, ca fii credincioși ai Bisericii ortodoxe române au îmbrățișat fără rezerve noua reformă a calendarului, *mărturisind prin aceasta unitatea în credință și în simțire* cu frații lor de dincoaci de hotar...” Pensionat, a trecut la Timișoara, pe pământ liber, unde a trăit și a murit aproape uitat. Părintele Ștefan Sperchez, reprezentantul preoților din protopopiatul Panciovei a adus la groapă ultimul salut al preoților cari i-au păstrat în gând și în faptă curată și pilduitoare dragoste protopopului lor de odinioară, Ioan Murgu.

Dumnezeu să odihnească truditul trup al robului Său în pace, făcându-i lui loc în corturile dreptilor Săi!

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 4659 Bs. 1942.

NOTĂ OFICIALĂ

Biserica noastră strămoșească a fost în toate vremurile limanul de scăpare și cetatea de apărare a sufletului acestui neam.

Santinelele acestei cetăți spirituale au fost în totdeauna preoții noștri. Vremurile grele pe cari le trăim, ne prezintă pretutindeni în societate cazuri felurite, care necesită acțiuni de binefacere, de asistență și ocrotire socială.

Ca și în trecut și deastădată cei în drept să conducă această operă sunt preoții, care trebuie să fie părinții celor mici, sfinții celor mai în vârstă, prietenii și ocrotitori ai săracilor și orfanilor.

Ținem să atragem din nou atenția Cuc. preoți și protopopi, asupra acestor îndatoriri ce le incumbă în aceste zile când durerea și nevoile credincioșilor noștri sporesc din zi în zi, să arate în nenumăratele cazuri ce se vor ivi, toată dragostea și râvna de devotați slujitori ai sf. altare și ai neamului românesc

Caransebeș, la 25 August 1932.

Episcop:

† **VENIAMIN**

Secretar eparhial:

Pr. Petru Toma

No. 5017 B 1942.

NOTĂ OFICIALĂ

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, Subsecretariatul de Stat al Cultelor și Artelor cu adresa Nr. 46.267/1942 din 31 August a. c. ne încunoștințează că cererile studenților care au dreptul la amânare de studii, — nu se vor mai adresa Ministerului, ci Cercurilor de recrutare teritoriale respective, cel mai târziu până la 25 Sept. a. c.

Ceeace se aduce la cunoștință tuturor studenților și absolvenților de teologie spre știre și conformare.

Caransebeș la 5 Septembrie 1942.

În absența și din încredințarea

P. S. Sale Episcopului:

Prot. Romul G. Ancușă

Cons. ref. eparhial.

Secretar eparhial:

Pr. Petru Toma

Nr. 5051 E 1942.

ORDIN CIRCULAR

Se atrage atenția On. Oficii parohiale, că în conformitate cu dispozițiunile Consiliului central Bisericesc Nr. 4537/1942 în ziua de 14 Septembrie 1942.

„Înălțarea Sf. Cruci” urmează a se purta în sfințele noastre biserici un tas special pentru „Obolul Crucii”.

Sumele adunate se vor înainta prin *Oficiile protopresbiterale* Casieriei eparhiale până la 30 Sept.

Caransebeș, la 5 Sept. 1942.

În absența și din încredințarea

P. S. Sale Episcopului:

D. Sgăverdia

cons. ref. ep.

Presb. Petru Toma

secretar eparhial.

Publicație de licitație.

Consiliul parohial din comuna Rusova-Nouă jud. Caraș, publică licitație pentru repararea Sf. biserici resp. demolarea peretului în fundații a zidăriei de către altar și facerea lui din nou, pe ziua de 20 Septembrie 1942 orele 3 d. m. în localul școlii primare din loc.

1. Licitanții vor depune oferte închise la oficiul parohial local, împreună cu vadiul de 6% din prețul lucrărilor în numerar sau efecte, până la data de 30 August a. c. înainte de ora 3 p. m. când se va începe licitația publică verbală.

2. Planul și devizul se pot vedea la oficiul parohial.

3. Participanților la licitație nu li se acordă nici un fel de spese.

4. Consiliul parohial își rezervă dreptul de a preda lucrarea acelui măestru în care are mai mare încredere.

5. Contractul devine obligatoriu pentru măestru imediat după semnare, iar pentru comuna bisericească, numai după aprobarea Venerabilului Consiliu Eparhial. Rusova-Nouă, la 16 August 1942.

Președinte:

Constantin Dămian
paroh.

Secretar:

Vasile Blelcean

Școala Normală de Învățători „Ioan Popasu”
din Caransebeș

Aviz școlar!

1942—1943

1. Deschiderea noului an școlar se va face în ziua de 27 Septembrie a. c., iar începerea efectivă a cursurilor în ziua de Luni, 28 Septembrie.

În baza Ord. Onor. Minister af Culturii Naționale Nr. 153099/1942, la Școala Normală din Caransebeș se reînființează cursul inferior și în consecință, pe anul școlar 1942/43, se primesc elevi în clasele I, III, IV, V, VI, VII și VIII.

Elevii din clasa I-a vor da examen de admitere în ziua de 23 Septembrie 1942, dela orele 8 a. m. Acest examen servește totodată și ca examen de concurs pentru bursă.

Concursul constă din:

- un examen medical;
- un examen asupra aptitudinii muzicale;
- un examen psiho-tehnic;
- un examen de aptitudini intelectuale cu probe scrise la limba română și matematică și orale la limba română, matematică, istorie și geografie.

La acest examen se admit absolvenți a cel puțin 4 clase primare, cu vârsta între 11—14 ani. Dispenză de vârstă în minus nu se acordă.

Elevii candidați la examenul de admitere și bursă vor înainta cererile lor la Direcțiunea școlii până la data de 22 Septembrie a. c., însoțite cu următoarele acte:

- Extrasul de naștere;
- Certificat de cetățenie, originea etnică a părinților și numărul copiilor;
- Certificat de botez;
- Certificat școlar;
- Certificat despre starea materială a părinților;

6. Act de vaccinare;

7. Dovadă că a prestat munca de războiu.

Cererile necompleteate nu se iau în considerare. Pentru admitere în școală, se cere media de 6, iar pentru obținerea de bursă, se cere cel puțin media 7.

Candidații la examenul de admitere vor plăti o taxă de examen de 200 Lei.

La înscriere, elevii vor da un angajament semnat de elev și părinte cu semnăturile legalizate de către primărie, că elevul va servi cel puțin 10 ani în învățământul Statului și va face declarație că va achita taxele școlare impuse de comitet.

II. *Examenele de corigență și cele integrale* (pentru elevii care, din cauză de boală, au fost absenți la examenul de fine de an) se vor ține cu începere de a ora 8 a. m. în ziua de 23 Sept. a. c.

III. *Inscrierile*, atât a elevilor noi, cât și a celor vechi, se vor face în zilele de 25 și 26 Septembrie 1942, dela orele 8—12 a.-m.

Toți elevii vor prezenta la înscriere dovada că au prestat în vacanță munca de războiu, în conformitate cu ordinele în vigoare.

Elevii care nu se vor înscrie până la această dată, nu se mai primesc în școală.

IV. *Taxele școlare și de întreținere anuale:*

1. Taxa de alimente este pentru solvenți de Lei 18.200; pentru semibursieri de Lei 13.000; pentru bursierii de Lei 7800. Această taxă se va plăti parte în natură, parte în numerar și anume:

a) În natură fiecare elev va aduce și va preda la înscriere internatului: 50 Kg. făină de grâu, 100 Kg. porumb, 100 Kg. cartofi, 20 Kg. fasole, 10 Kg. brânză, 100 ouă, 20 Kg. ceapă și 2 $\frac{1}{2}$ Kg. săpun.

b) În numerar vor plăti anual pentru alimentație: Solvenții Lei 10075, semibursierii Lei 4875.

2. În afară de taxele pentru alimentare elevii vor mai plăti în contul celorlalte taxe școlare: a) solvenții Lei 7700, semibursierii Lei 7700, bursierii Lei 7375.

Alimentele în natură și numerar pentru alimentație, arătate la punctul 1 sub a) și b) vor putea fi achitate și în două rate anuale și anume: jumătate la înscriere și jumătate la 9 Ianuarie 1943; taxele școlare dela punctul 2, se vor achita la înscriere.

Elevii, care nu-și achită taxele la termenul fixat, se eschid din școală.

Toți elevii admiși, vor avea la instalarea lor în internat următoarele efecte.

4 cămăși de zi, 2 cămăși de noapte, 4 izmene, 6 batiste, 6 perechi ciorapi, 2 cearșafuri de pat, 2 cearșafuri de plapomă, 2 fețe de perină, 1 plapomă sau pătură de lână, 1 cuvertură de pat (se va cumpăra prin școală spre a fi uniforme), 1 saltea de lână sau pae, 1 perină, 1 piepten, 1 perie de dinți și pastă de dinți, săpun, 1 perie de haine, 3 șervete de masă, 3 prosoape, 2 perechi ghete, 1 tacâm (pahar, cuțit, furculiță, lingură, 3 farfurii), 1 pereche pantofi de casă, 1 violină, mosor de ață albă și neagră.

Asupra efectelor fiecare elev va prezenta la înscriere un inventar.

Ca externi nu se admit decât elevii care locuiesc la părinții lor. Bursierii nu pot fi decât interni.

Caransebeș, la 4 Septembrie 1942.

Director,

Secretar,

Ilie Orzescu

Ioan Popa Curescu